

DRET URBANÍSTIC PECULIAR DE CATALUNYA¹

ANTONIO CARCELLER FERNÁNDEZ

Sumari

- I. INTRODUCCIÓ
- II. COMPETÈNCIA URBANÍSTICA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA
- III. FONTS DEL DRET URBANÍSTIC PECULIAR DE CATALUNYA
 - a) Referència general
 - b) Llei de creació del Institut Català del Sòl
 - c) Llei de protecció de la legalitat urbanística
 - d) Llei d'adequació de l'ordenament urbanístic
 - e) Llei de Política Territorial
- IV. ORGANITZACIÓ DE L'ADMINISTRACIÓ URBANÍSTICA DE CATALUNYA
 - a) Estructura organitzativa
 - b) Òrgans administratius
 - c) Comissió d'Urbanisme de Catalunya
 - d) Direcció General d'Urbanisme i de Política Territorial
 - e) Comissions Provincials d'Urbanisme
 - f) Institut Català del Sòl
 - g) Altres òrgans

I. INTRODUCCIÓ

Fem servir aquí el mot *Dret* en el seu sentit objectiu: com la llei promulgada per poder jurídic; ² com el conjunt de regles de conducta obligatòries, es-

1. Aquest treball constitueix una primera aportació a l'estudi d'aquest *Dret urbanístic peculiar de Catalunya*. Esperem poder-lo completar, successivament, amb una anàlisi de les diferents normes emanades, fins ara, tant del Parlament, com del Consell Executiu.

2. Cfr.: CASTRO Y BRAVO: *Derecho Civil de España*. Parte General. Tomo primero. Valladolid, 1942, pàg. 10.

tablertes per un ens territorial i abonades pel seu poder,³ o com a sistema de normes jurídiques que informen i regulen efectivament la vida d'un poble en un moment històric determinat.⁴

Qualifiquem el Dret d'*urbanístic*, tot i admetre, com ho hem exposat en un altre lloc,⁵ que, segons ho ha declarat el Tribunal Suprem (sentència del 10 de maig de 1983-article 2926), aquest Dret urbanístic és només, ara com ara, un capítol destacat del Dret administratiu, en el qual l'Administració ocupa un protagonisme en tots els ordres i, naturalment, en el de la planificació, en la qual només a títol de col·laboració es permet la intervenció dels particulars.

Parlem d'un Dret *peculiar* en la seva acceptió de Dret propi de Catalunya, nat del poder que, a l'empara de l'article 2n. de la Constitució de 1978, s'ha conferit a la Generalitat, institució en què s'organitza políticament l'autogovern de Catalunya com a nacionalitat (art. 1r. de l'Estatut d'Autonomia aprovat per la Llei Orgànica 4/1979, de 18 de desembre —d'ara endavant designat amb les sigles E.d'A.—).

El poder d'autogovern inclou la potestat legislativa, perquè la Constitució ha propiciat la ruptura del monopoli estatal de creació del Dret mitjançant lleis,⁶ de manera que la Generalitat pot dictar, amb rang de llei, normes que tinguin per objecte matèries de la seva competència exclusiva (art. 25.2 de l'E. d'A.). És el Parlament, que representa el poble de Catalunya, qui exerceix la potestat legislativa (art. 30.1 de l'E. d'A.) i les seves lleis tenen el mateix valor i força normativa que les lleis estatals ordinàries.

Com ho ha declarat el Tribunal Constitucional (sentència del 13 de febrer de 1981), és el principi de competència el que ha de «determinar quines matèries han restat constitucionalment i estatutàriament conferides als òrgans legislatius de les Comunitats Autònomes i quines corresponen a les Corts Generals de l'Estat».

L'existència d'un Dret urbanístic propi de Catalunya, ¿vol dir que a Catalunya no es podran aplicar la Llei del Sòl i les seves normes reglamentàries? No —almenys en aquests termes absoluts—, perquè el mateix Estatut d'Autonomia estableix que mentre el Parlament de Catalunya no legisli sobre les matèries de la seva competència —entre les quals hi ha, com després ho veurem, l'urbanisme—, continuar en vigor les lleis i disposicions actuals de l'Estat que es refereixen a les susdites matèries, sens perjudici que llur desplegament legislatiu, si s'escau, i llur execució, els dugui a terme la Generalitat en els supòsits previstos a l'Estatut (disposició transitòria segona del mateix E. d'A.); sense deixar de banda, en qualsevol cas, que en matèria de la competència exclusiva a la Generalitat el Dret Català és aplicable en el territori de Catalunya amb preferència a qualsevol altre, i només mancant Dret propi serà d'aplicació supletòria el Dret de l'Estat (art. 26.1 i 2. de l'E. d'A.).

Encara que fins aquí ens hem referit a la llei en sentit formal, comprenem també dins el Dret Urbanístic peculiar de Catalunya les disposicions sense rang

3. LATORRE, Àngel: *Introducción al Derecho*. Barcelona, 1968, pàg. 14.

4. Cfr.: DEL VECCIO: *Filosofía del Derecho*. Edició espanyola, volum I, pàg. 150.

5. Vegeu: *Instituciones de Derecho Urbanístico*. 3.ª edició. Madrid, 1984, pàg. 23.

6. Cfr.: MUÑOZ MACHADO, Santiago: *Las potestades legislativas de las Comunidades Autónomas*. 2.ª edició. Madrid, 1981, pàg. 54.

legal emanades de l'Administració de la Generalitat i, especialment, com ho veurem després, els reglaments dictats en aplicació i desplegament de les lleis promulgades fins ara.

II. COMPETÈNCIA URBANÍSTICA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

La Constitució del 1978 estableix que les Comunitats Autònomes podran assumir competències en matèria d'ordenació del territori, urbanisme i habitatge (art. 148.1.3.^a). Ha optat, per tant, per atribuir-los inequívocament aquesta competència tant legislativa com executiva, amb la màxima amplitud, atès que no estableix cap reserva específica a favor de l'Estat, potser perquè aquesta matèria, per la seva naturalesa, és susceptible de ser atesa de manera òptima de forma descentralitzada.⁷ Per això, s'ha pogut dir que la «matèria, relativa a l'ordenació territorial en general i la urbanística en particular és ubicada en el contingut que podríem anomenar *nuclear* de les autonomies territorials.⁸

Tampoc no es pot deixar de banda el fet en la LL.S. del 1956 la competència urbanística era atribuïda bàsicament als Ajuntaments⁹ i encara ho continua estant en el text refós de la LL.S.

Cal, doncs, relacionar la competència de les Comunitats Autònomes amb la de l'Estat i amb la de les Corporacions locals per establir el sistema d'articulació adequat.

Pel que fa a l'Estat, no es poden ignorar les competències que la Constitució li atribueix amb transcendència sobre el territori (en matèria de planificació de l'activitat econòmica i, més específicament, en estructures urbanístiques, carreteres, ports i aeroports d'*interès general*) i les Comunitats Autònomes no poden ni condicionar les corresponents decisions estatals ni considerar que aquestes els són indiferents per tal com impliquen una utilització del territori. Aquestes competències estatals estan concebudes constitucionalment com a competències compartides i, a parer de Muñoz Machado,¹⁰ si l'una ha de primar sobre l'altra quan es produeixin col·lisions és l'estatal sobre l'autònoma, i no pas a l'inrevés, com era comú en el sistema de la LL.S.; tesi que no compartim en els termes absoluts en què ha estat exposada, tot i que estem d'acord amb el seu autor en el fet que la separació de competència és clarament distorcedora i contraproduent i s'ha de resoldre amb l'ús de mecanismes d'integració i de cooperació.

Respecte a les competències locals, les que exerciten les Comunitats Autònomes no són pas de mer control, i menys encara, de mer control de legalitat, d'una activitat urbanística desenvolupada pels Ajuntaments, sinó que es tracta de competències pròpies o substantives, que atribueixen a l'Administració autònoma una responsabilitat directa, i fins i tot principal, en la po-

7. Cfr.: MUÑOZ MACHADO, Santiago: *Derecho Público de las Comunidades Autónomas*. I. Madrid, 1982, pàg. 532.

8. Cfr.: GARCÍA DE ENTERRÍA, Eduardo, i PAREJO, Alfonso Luciano: *Lecciones de Derecho Urbanístico*. Pròleg de la 2.ª edició. Madrid, 1981, pàg. 29.

9. Vegeu: ENTRENA CUESTA, Rafael: *La competencia administrativa en materia urbanística*, a *Revista Jurídica de Catalunya*, núm. 4, 1963.

10. *Obra citada*, pàg. 535.

lítica urbanística, que no es pot considerar limitada a controlar iniciatives provinents necessàriament dels Ajuntaments.¹¹

La matèria urbanística ja va ser una competència urbanística important per a la Generalitat reestablerta amb caràcter provisional pel Reial Decret llei 41/1977, de 29 de setembre. El Reial Decret 1385/1978, de 23 de juny, és a dir, anterior a l'Estatut d'Autonomia, ja va traspasar molts serveis estatals urbanístics.

D'acord amb la previsió constitucional, l'Estatut d'Autonomia declara que la Generalitat té competència exclusiva en matèria urbanística (art. 9è.1.9), i, en virtut del que estableix la seva disposició transitòria sisena-6, l'Administració autonòmica ha assumit, amb caràcter definitiu i automàtic i sense solució de continuïtat, els serveis urbanístics traspassats pel citat Reial Decret 1385/1978. A més a més, en virtut del Reial Decret 1503/1980, de 30 de juny, s'han traspassat el patrimoni i les actuacions urbanístiques de l'Institut Nacional d'Urbanització (INUR) al territori de Catalunya, la qual cosa ha donat lloc, com direm després, a la creació de l'Institut Català del Sòl (ICS).

III. FONTS DEL DRET URBANÍSTIC PECULIAR DE CATALUNYA

a) Referència general

Com que, segons ho hem vist, la competència en matèria d'urbanisme és estatutàriament (art.9è.1.9) una competència *exclusiva*, en el seu exercici correspon a la Generalitat la potestat legislativa (art. 25. 2 de l'E. d'A.).

L'activitat legislativa del Parlament de Catalunya ha donat lloc a un conjunt de lleis que integren un Dret Urbanístic peculiar, que coexisteix en gran part de la LL.S. i dels seus Reglaments. Fins i tot s'ha previst (disposició final 4.ª de la Llei 3/1984-LEMA-) l'aprovació pel Consell Executiu d'un Codi urbanístic català que suposem serà una refosa de tota la legislació urbanística, tant de l'Estat com de la Generalitat, d'aplicació al territori de Catalunya.

A continuació fem una referència a les lleis que el Parlament ha aprovat fins avui.

b) Llei de creació de l'Institut Català del Sòl

La Llei 43/1980, de 16 de desembre (D.O.G.C., núm. 100) va crear aquest Institut com a conseqüència, segons hem dit, d'haver estat traspassats a la Generalitat el patrimoni i les actuacions de l'Institut Nacional d'Urbanització (INUR), i també les accions en societats anònimes i les participacions en juntes de compensació, de les quals l'INUR era titular dins l'àmbit territorial de Catalunya.

11. GARCÍA DE ENTERRÍA, i PAREJO: *Obra citada*, pàg. 123.

12. Vegeu: un tractament més extens en el nostre treball *Génesis y aprobación de la Ley de Cataluña 9/1981, sobre protección de la legalidad urbanística*, publicat a la RDU, núm. 17. Març-abril/1982.

Es tracta d'un text legal important (com ja s'ha posat de relleu amb l'activitat desplegada fins ara per l'ICS), però de caràcter predominantment organitzatiu. La Llei consta de tretze articles, una disposició transitòria (de caràcter més aviat addicional) i tres disposicions finals. El seu contingut, l'exposarem més endavant, en estudiar l'organització de l'Administració urbanística de Catalunya.

c) Llei de Protecció de la legalitat urbanística

La Llei 9/1981, de 18 de novembre, sobre protecció de la legalitat urbanística (LPLU), publicada al *D.O.G.C.* núm. 182, deixa palesos tres principis fonamentals, a saber:

1. El planejament ha de ser previ a la parcel·lació, la urbanització i l'edificació.
2. La coordinació entre l'Administració de la Generalitat i l'Administració local ha de ser màxima, si es vol aconseguir la protecció eficaç de la legalitat urbanística.
3. El Registre de la Propietat és l'instrument adequat per reforçar l'eficàcia dels actes administratius sobre disciplina urbanística; per això cal aprofitar els avantatges que ofereix l'esmentat registre.

La LPLU subratlla la importància dels compromisos entre promotors i Ajuntaments; assegura l'existència d'un interlocutor únic amb l'Administració actuant i determina les garanties dels compromisos assumits pels urbanitzadors; defineix com a àmbit d'actuació preferent de la Generalitat el fet d'impedir activitats il·legals de parcel·lació urbanística i el fet de protegir els sistemes generals i l'ordre jurídic d'interès supramunicipal; tipifica com a nova modalitat d'infracció urbanística la parcel·lació mitjançant arrendaments, i sanciona la tala d'arbres i la publicitat errònia d'urbanitzacions; regula la competència per imposar sancions i la distribució de l'import de les multes entre les diverses Administracions afectades, i eleva al rang de llei el contingut del protocol subscrit el 26 de febrer de 1980 per la Generalitat amb el Col·legi de Notaris i la Delegació regional de Registradors de la Propietat.¹³

La LPLU consta de 36 articles, 3 disposicions transitòries i 2 de finals. Els articles s'agrupen en 4 capítols (disposicions generals; de les urbanitzacions d'iniciativa particular —noves urbanitzacions en sòls urbanitzables—; de les infraccions urbanístiques i llur sanció, i de l'anotació de les actuacions urbanístiques al Registre de la Propietat), alguns subdividits en seccions. Les disposicions transitòries regulen les urbanitzacions en curs de execució.

A l'empara de l'autorització continguda en la disposició final segona de la LPLU, el Consell Executiu ha aprovat, mitjançant el Decret 308/1982, de 26 d'agost, el Reglament per a l'aplicació de la susdita llei (RPLU publicat al *D.O.G.C.*, núm. 261).

El RPLU consta de 63 articles (distribuïts en 4 títols i aquests, al seu

13. Cfr.: CULLELL, Josep M.: *Intervenció* en la sessió plenària del Parlament de Catalunya celebrada el 18 de novembre de 1981. Diari de sessions del Parlament de Catalunya, núm. 79, I legislatura, any 1981, pàg. 2183.

torn, en capítols). La seva sistemàtica segueix la de la Llei que desplega i la seva tècnica jurídica ha estat especialment vigilada.

d) Llei d'adequació de l'ordenament urbanístic

La Llei 3/1984, de 9 de gener, de mesures d'adequació de l'Ordenament Urbanístic de Catalunya (LEMA), publicada al D.O.G.C., núm. 399, té per *objecte*, com ho indica la seva mateixa denominació, adaptar el susdit ordenament a les particularitats del medi físic de Catalunya (entès en el sentit ampli de relleu, dimensions dels seus termes municipals, característiques de la propietat immobiliària, dimensió dels seus agents urbanístics i peculiaritats dels seus assentaments urbans), però sense la creació de noves figures de planejament ni d'actuació urbanística.¹⁴

La Llei *pretén*:

- a) Agilitzar i donar més operativitat al planejament;
- b) fixar condicions al planejament de nivell general perquè respongui als problemes actuals dels sistemes urbans i doni solució a les condicions de l'actuació urbanística resultant de la conjuntura econòmica actual;
- c) regular i desenvolupar la institució de l'aprofitament urbà;
- d) coordinar els diferents instruments d'actuació en un sistema de gestió que garanteixi la urbanització efectiva dels terrenys i eviti la retenció especulativa dels sòls urbanitzables, i
- e) fer més transparent el mercat de solars i reforçar les garanties dels administrats pel que fa a l'edificació.¹⁵

La Llei consta de 46 articles, una disposició addicional, 9 de transitòries i 4 de finals. Els articles s'agrupen en 6 títols, subdividits en capítols (alguns d'aquests en seccions). L'estructura fonamental apareix recollida en les rúbriques dels títols següents:

- I. Disposicions sobre planejament de caràcter general.
- II. Procediment per aprovar el planejament urbanístic i els projectes per al seu desenvolupament.
- III. Efectes de la classificació jurídica del sòl.
- IV. Execució dels plans per sectors d'ordenació prioritària.
- V. Intervenció en l'ús del sòl i de l'edificació.

Sens perjudici de reconèixer l'interès d'aquesta llei i la clarificació que ha introduït en relació amb el problema que s'havia plantejat a Catalunya sobre la vigència en el seu territori del Reial Decret-ley 16/1981, de 16 d'octubre, el judici que mereix el seu text no és absolutament favorable, perquè, d'una banda, hi predomina una preocupació excessivament tècnica, que enfosqueix el contingut de moltes de les seves normes —que davallen a detalls impropis de les de rang legal—, i, de l'altra, ve a introduir innovacions en un camp com l'urbanístic en el qual encara no s'han paït ni s'han assimilat les molt impor-

14. Vegeu: Exposició de Motius, I.

15. Apartat I citat de l'Exposició de Motius.

tants que va introduir la LL.S. ja en la seva primera formulació de l'any 1956.¹⁶

El desplegament i l'aplicació d'aquesta llei s'ha efectuat a través del Reglament aprovat pel Decret 146/1984, de 10 d'abril (publicat al D.O.G.C., núm. 491). Es tracta d'un text molt extens: consta de 184 articles, 2 disposicions transitòries i dues de finals. Dins el marc legal en què s'ha desenvolupat el Reglament, ha tractat d'aclarir alguns preceptes legals foscos, i fins i tot, ha tractat de reincorporar (la qual cosa pot suscitar algun dubte sobre la seva legalitat) preceptes que figuraven en el projecte de Llei i que varen ser eliminats (alguns, certament, sense gaire fonament) en el procés de redacció de la Llei dut a terme en el Parlament. Malgrat tot, el Reglament mereix un judici favorable que ho hauria estat més si, amb gran economia de text, en lloc de reproduir els preceptes legals que desplega, s'hagués limitat a remetre-s'hi, concentrant-se en les normes reglamentàries necessàries.

En compliment del que preveu la disposició final tercera de la LEMA, el Consell Executiu, pel Decret 143/1984, de 10 d'abril (D.O.G.C., núm. 445), ha aprovat la *taula de vigències* de les disposicions afectades per la susdita Llei, amb la qual queden totalment o parcialment derogats al territori de Catalunya.

f) Llei de Política territorial

Al marge de la legislació purament urbanística, però amb una connexió directa amb el concepte afí d'ordenació territorial, el Parlament ha aprovat la Llei 23/1983, de 21 de novembre, de Política territorial (LPI), publicada al D.O.G.C., núm. 385, que regula com a instruments adequats per establir les directrius de l'ordenació del territori català i de les accions administratives amb incidència territorial a Catalunya (art. 1r.) el Pla Territorial General (arts. 4 a 11), que es pot desplegar, d'una banda, a través dels plans territorials sectorials (art. 17 a 19), i es pot complementar amb la corresponent actuació pública (arts. 20 a 24) i els pertinents instruments de foment i d'orientació (arts. 25 a 28).

IV. ORGANITZACIÓ DE L'ADMINISTRACIÓ URBANÍSTICA DE CATALUNYA

a) Estructura organitzativa

La configuració d'una organització adequada al desenvolupament de la gestió urbanística va constituir una preocupació de la Generalitat des del moment del seu restabliment provisional (Reial Decret-ley 41/1977, de 29 de setembre) i, molt especialment, a partir de l'E. d'A., que atribuïa a la Generalitat competència exclusiva en matèria d'organització de les seves institucions d'autogovern (art. 9.1.) i estableix que integrarà en la seva organització els

16. Atès el caire predominantment tècnic de la LEMA, entenem que hauria estat convenient acudir en aquest cas a la figura normativa d'una Llei de bases desplegada després a través d'un Decret legislatiu, fent ús el Parlament de la potestat de delegació que li confereix l'article 33.1 de l'E. d'A.

serveis corresponents a fi de dur a terme les competències que li atribueix el mateix Estatut (art. 25.3).

L'estructura organitzativa configurada no s'aparta fins ara del model estatal (arts. 206 i següents de la L.S. i normes de modificació o desplegament), encara que amb les lògiques adaptacions a les peculiaritats de Catalunya i a la necessària inserció en el marc organitzatiu més general del govern de la Generalitat. La permanència de la vigència de la L.S. estatal justifica, evidentment, aquesta semblança organitzativa, que, d'altra banda, també ha estat adoptada per altres Comunitats Autònomes. També la justificació es pot trobar en la circumstància que les normes que encara regeixen aquesta organització van ser promulgades en la seva major part, abans de l'aprovació de l'E. d'A.

b) Òrgans urbanístics

Són òrgans urbanístics de la Generalitat de Catalunya:

- a. El Conseller de Política Territorial i Obres Públiques;
- b. La Comissió d'Urbanisme de Catalunya;
- c. Les Direccions Generals d'Urbanisme i de Política Territorial;
- d. Les Comissions Provincials d'Urbanisme.

Els susdits òrgans estan ordenats jeràrquicament; poden delegar, en el jeràrquic inferior immediat per un temps determinat i renovable, l'exercici de les facultats que considerin oportú i, igualment, poden assumir les funcions dels inferiors i revisar-ne les actuacions (art. 2 del Decret d'11 d'octubre de 1978, sobre regulació de l'exercici de les competències urbanístiques pels òrgans de la Generalitat de Catalunya).

Exercita també competències urbanístiques el Consell Executiu (arts. 1r., 3r., i 4t. de l'esmentat decret). La seva composició, les seves atribucions i el seu funcionament són regulats per la Llei 3/1982, de 25 de març (arts. 62 a 82, ambdós inclosos).

El Departament de Política Territorial i Obres Públiques va ser creat pel Decret de 3 de desembre de 1977, confirmat per la disposició transitòria de l'esmentada Llei 3/1982, que en determina l'organització bàsica en l'article 80. Les seves atribucions urbanístiques es detallen a l'article 5è. del Decret d'11 d'octubre de 1978, abans esmentat.

c) Comissió d'Urbanisme de Catalunya

Fou creada pel Decret de 27 de setembre de 1978, enquadrada dins el Departament de Política Territorial i Obres Públiques com a òrgan superior de caràcter consultiu en matèria de planejament i urbanisme, en l'àmbit territorial de la Generalitat de Catalunya (art. 1r.). La Comissió d'Urbanisme de Catalunya és presidida pel Conseller. Té una composició àmplia, amb representats de l'Estat (el Director General d'Urbanisme del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme), de l'Administració de la Generalitat, de l'Administració local i dels Col·legis professionals, i cinc vocals de lliure designació del Consell entre persones de competència acreditada en qualsevol de les especialitats pròpies d'urbanisme (art. 2n.).

La Comissió actua en Ple, Seccions i Ponències (art. 3r.); substitueix en el seu territori la Comissió Central d'Urbanisme estatal, i informa i dictamina sobre tots els expedients que abans requerien l'informe o el dictamen de la susdita Comissió Central (art. 5è.1), i també els assumptes que li sotmeti el Conseller (art. 5è.).

d) Direccions Generals d'Urbanisme i de Política Territorial

Agrupa els corresponents serveis (art. 80 de la Llei 3/1982) i actuen com a òrgans permanents encarregats de la preparació dels afers de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya i de la gestió i l'execució dels acords del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, com, anàlogament, ho porta a terme dins l'organització estatal la Direcció General d'Acció Territorial i Urbanisme (art. 215 LS).

La Direcció General d'Urbanisme es regeix pel Decret 258/1980, de 28 de novembre, i pel Decret 251/1981, de 3 de juliol.

e) Comissions Provincials d'Urbanisme

Les de Girona, Lleida i Tarragona són regulades pel Reial Decret 519/1979, de 20 de febrer, semblantment a les altres de l'Estat. Les presideix el Conseller. L'elaboració de les corresponents propostes corresponen a la Ponència Tècnica.

Les funcions de totes les Comissions Provincials són enumerades a l'article 8è. del Decret d'11 d'octubre de 1978, repetidament citat.

Com que la regulació de la Comissió Provincial d'Urbanisme de Barcelona és continguda en el Decret-Llei 5/1974, de 24 d'agost, la seva nova configuració s'ha traçat amb rang legal, primer a través del Reial Decret-Llei 7/1979, de 20 de febrer, i després de la corresponent tramitació parlamentària, per la Llei 21/1979, de 19 d'octubre.

La modificació de la composició de la Comissió Provincial d'Urbanisme de Barcelona s'ha efectuat tenint en compte:

- a. la necessitat de coordinació amb els diferents organismes de l'Administració de l'Estat;
- b. les característiques peculiars de la situació de l'Administració urbanística de Catalunya, i
- c. la distribució de les responsabilitats derivades dels traspassos de serveis en matèries relacionades amb l'urbanisme.

La Llei 27/1979 deixa en vigor les competències urbanístiques de la Corporació Metropolitana de Barcelona, que continua exercint en el seu àmbit jurisdiccional les funcions que correspongueren normalment a la Comissió Provincial respectiva (Decret-Llei 5/1974 i Decret 3276/1974, de 28 de novembre).

f) Institut Català del Sòl

Fou creat per la Llei 4/1980, de 16 de desembre, com a organisme autònom adscrit al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, a fi de

dur a terme les tasques tècniques i econòmiques requerides per al desenvolupament de la gestió urbanística i patrimonial i el foment de l'edificació, i com a instrument de política del sòl destinat a atendre necessitats collectives i de remodelatge urbà, gestió d'espais naturals i zones lliures i dotació d'equipaments (art. 1r.).

La Llei regula la naturalesa jurídica de l'Institut —que és, com s'ha dit, un organisme autònom i que, com a tal, gaudeix de personalitat jurídica pròpia, autonomia administrativa i econòmica i plena capacitat d'obrar— (art. 2n.) i les seves funcions (art. 3r.), la competència (art. 4t.) —sens perjudici de la que reserva al Consell Executiu (art. 5è.)—, i, pel que fa a la seva organització institueix dos òrgans, el Consell d'Administració i la Gerència (arts. 6è., 7è., 8è., 9è. i 10è.). Les finances de l'Institut, la contractació i l'execució d'obres i el seu rgim jurídic són també objecte de regulació legal (arts. 11, 12 i 13, respectivament).

La importància d'aquest organisme autònom es reflecteix en el seu elevat pressupost, que per al 1985 puja a 5.523.004.000 pessetes, de les quals més de 4.000 milions corresponen a operacions de capital.

g) Altres òrgans

La Llei 11/1982, de 8 d'octubre, creà l'*Institut Cartogràfic de Catalunya* com a organisme autònom encarregat de les tasques tècniques de desenvolupament de la informació cartogràfica i instrument, doncs, d'un valor singular dins l'àmbit urbanístic.

També hi ha uns *Serveis Territorials d'Urbanisme* a Barcelona, Manresa, Tarragona, Lleida i Girona (Decret 258/1980, de 28 de novembre, arts. 1r. i 7è.).